

Borda Réka

Amelyben a lírai én elszámol önmagával

Egy, megérett a gondolat, hogy felnézek a képernyőről,
és nem káprázik a szemem. Hónapok óta kora reggeltől
késő estig dolgozom, ebédelni csak néha, pár szelet pirítóst.
Hogy híztam mégis, inkább hagyjuk.

Kettő, csipkebokorvessző fúrja az oldalam:
mennyi elszalasztott fogantatás egyetlen percben.

Három, te vagy a párom, kizsigerezés. Csak lennél annyira
kellemes, hogy elhiggyem, rám kényszerítenek.
Ez túlságosan lányos, jelenti ki az ügyfelem,
és elfelejt fizetni nekem.

Négy, tejet öntök, a tüskés vádlimat simogatom,
és elhallgatom a telefonban,
ahogy anyám hiányolja az unokákat.
A boldogság nem az, hogy miben,
hanem hogy kiben hiszel. Sípol a vonal,
ketyeg az óra.

Öt, leszáll a köd, és elszégyellem magam,
amiért a méhem egy üres lakás. Itt jól mutatna
egy kisautó, ott egy egész életnyi önfeláldozás.

Hat, hasad a has, tolonganak benne
az elhajtott családok, és én mégis rémisztően éhes
vagyok. Felkelek, pirítóst kenek, gépelek.

Most jöhet a hét, hogy sárosak a napok,
mert összekoszol a munka,

aztán a nyolc, hogy lakatlan a ---

Kilenc, felkelek, dolgozom, alszom,

és tíz, megint este tíz.

Azon való tanakodásban, hogy mit hozhat a következő esztendő, és a szokásos pesszimizmussal, hogy kellemes csalódásként érjen, ha mégis történik valami jó

Akit eltemettek,
keljen fel, hogy legyen hova
bújnunk.

SZTRANYÁK ZSÓFIA: Álom (Szombathely)

